

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 813/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 14 września 2021 roku w sprawie II K 1108/20.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Z uwagi na treść i związek zarzutów podniesionych:</p> <p>w apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego:</p> <p>1. naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, art. 7</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

k.p.k., poprzez dowolną w miejsce swobodnej oceny materiału dowodowego polegającej na uznaniu, że w ustalonym stanie faktycznym sprawy nie zaistniało nawet pośrednio niebezpieczeństwo, że nie dojdzie do zapewnienia podstawowych potrzeb życiowych uprawnionego w przypadku, gdy okoliczność tą należy badać i rozstrzygać w szerokim kontekście zachowania samego oskarżonego jak i oskarżyciela posiłkowego i przy przyjęciu również pośredniej możliwości narażenia uprawnionego na niebezpieczeństwo niekorzystnych dla niego skutków należy, przyjąć, że jedynym buforem bezpieczeństwa dla uprawnionej do alimentów była jej ciotka – oskarżycielka posiłkowa – która swym ponad przeciętnym zaangażowaniem w sprawę uchylała znamiona bezpośredniej możliwości narażenia małoletniej E. K.

natomiast w przypadku braku osoby oskarżyciela posiłkowego zachodziłaby pośrednia możliwość narażenia małoletniej na niezaspokojenie podstawowych potrzeb, a to z uwagi na to, że oskarżony uporczywie nie łożył na utrzymanie córki i nie było innej osoby, która mogłaby zaopiekować się małoletnią E. K. i w tym stanie rzeczy potrzeby małoletniego dziecka nie zostałyby zaspokojone co skutkowałoby jego pokrzywdzeniem;

2. błąd w ustaleniach faktycznych sprawy polegający na uznaniu, że oskarżony M. L. nie spełnił przesłanki narażenia osoby pokrzywdzonej na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych w przypadku, gdy tylko i wyłącznie osoba oskarżycielki posiłkowej swoim ponad przeciętnym zaangażowaniem w sprawę małoletniej E. K. uchroniła ją od grożącego jej niebezpieczeństwa zaś w przypadku jej

braku spełniłaby się
pośrednia
możliwość
niebezpieczeństwa
na narażenie
małoletniej na
niemożność
zaspokojenia jej
podstawowych
potrzeb a to z
uwagi na fakt, iż
nie było innych
osób które mogły
zająć się małoletnią
zaś sam oskarżony
alimentów nie łożył
na utrzymanie córki
przez kilka lat;

3. naruszenie
przepisów prawa
materialnego - art.
209 S 1 k.k. -
poprzez jego błędną
wykładnię i uznanie,
iż oskarżony swym
zachowaniem nie
wyczerpał
wszystkich
przesłanek w
przypadku, gdy
przesłanka
narażenia osoby na
niemożność
zaspokojenia jej
podstawowych
potrzeb życiowych
winna być
rozstrzygana
również w
kontekście
pośredniego
niebezpieczeństwa,
co tym samym
skutkowałoby
koniecznością
uznania
oskarżonego
winnym

zarzucanego mu
czynu;

**w apelacji
oskarżyciela
publicznego:**

1. obrazę przepisów
prawa materialnego
w innym przypadku
niż wskazany w
art. 438 pkt 1a
k.p.k., a mianowicie
art. 4 § 1 k.k.,
poprzez odstąpienie
od prymarnej zasady
stosowania ustawy
aktualnie
obowiązującej w
czasie orzekania i
wadliwe przyjęcie,
że należało wobec
oskarżonego (w
zakresie
zarzucanego mu
przestępstwa
niealimentacji)
zastosować stan
prawny
obowiązujący
poprzednio - do dnia
30 maja 2017 roku,
wedle którego nie
można pociągnąć go
odpowiedzialności
karnej z art. 209 § 1
k.k. z uwagi na brak
realizacji znamienia
skutku narażenia na
niemożność
zaspokojenia
podstawowych
potrzeb życiowych
uprawnionego,
podczas gdy
okoliczności
rozpatrywanej
sprawy, oceniane
na gruncie zarówno
nowej, jak i

uprzednio obowiązującej ustawy wskazują, że oskarżony swym zachowaniem wyczerpał znamiona występku nie alimentacji;

2. obrazę prawa procesowego tj.

- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, polegającą na wybiórczej, sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania ocenie dowodów w postaci depozycji B. K., M. C., M. Z., protokołu ugody z dnia 9 marca 2009 roku, zawartej przed Sądem Rejonowym Katowice- Zachód w Katowicach w sprawie V RC 6/09/ Z, informacji uzyskanych od Powiatowego Urzędu Pracy w T., Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, dokumentacji z Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w R., Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w T., komorniczej, w konsekwencji

prowadzącą do
uniewinnienia
oskarżonego od
zarzucanego mu
czynu,

- art. 414 §
1 k.p.k. poprzez
wydanie względem
oskarżonego wyroku
uniewinniającego na
skutek
nieprawidłowej
oceny zachowania
oskarżonego przez
pryzmat
ustawowych
znamion czynu
zabronionego
niealimentacji
według stanu
prawnego w czasie
jego popełnienia

3. błąd w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia, który
miał wpływ na treść
wyroku, polegający
na wadliwej ocenie
zgromadzonego w
toku postępowania
karnego materiału
dowodowego, co
w konsekwencji
doprowadziło do
uniewinnienia
oskarżonego od
zarzucanego mu
czynu z art. 209 §
1 k.k. wobec braku
realizacji znamienia
skutku narażenia na
niemożność
zaspokojenia
podstawowych
potrzeb życiowych
uprawnionej,

podczas gdy
prawidłowe
wartościowanie
zarówno osobowych
(depozycji B. K.,
M. C., M. Z.)
jak i niesobowych
źródeł dowodowych,
a w szczególności
protokołu ugody z
dnia 9 marca 2009
roku, zawartej przed
Sądem Rejonowym
Katowice - Zachód
w Katowicach w
sprawie V RC
6/09/Z, informacji
uzyskanych od
Powiatowego
Urzędu Pracy w T.,
Zakładu
Ubezpieczeń
Społecznych,
dokumentacji z
Miejskiego Ośrodka
Pomocy Społecznej
w R., Miejskiego
Ośrodka Pomocy
Społecznej w T.,
komorniczej daje
podstawę do
uznania, iż wskazane
zachowanie
oskarżonego
wyczerpywało
znamiona
przestępstwa nie
alimentacji, tym
samym uznania
sprawstwa w
zakresie
zarzucanego mu
czynu

**zostaną one
rozpoznane
łącznie.**

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Przede wszystkim, odnosząc się do powyższych zarzutów - w ocenie sądu odwoławczego prowadzących się do zanegowania ustaleń sądu I instancji i co istotne niezasadnych - na wstępie dla jasności konkluzji, nakreślić trzeba, że podnoszenie przez skarżących błędu w ustaleniach faktycznych nie może polegać wyłącznie na polemice z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez sąd, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego, a co więcej, wskazywać musi na merytoryczną niesłuszność wniosków sądu I instancji</p>		

wyprowadzonych z określonego materiału dowodowego (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 .09.2019 r., I DO 39/19, opubl. Legalis). Skarżący nie może więc ograniczyć się do wskazania rozbieżności pomiędzy stanem faktycznym ustalonym przez sąd a postulowanym przez niego, ale powinien wykazać, na czym polega błąd w ustaleniu stanu faktycznego. Może być on słuszny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie jest uzasadniony, gdy (jak w tym wypadku) sprowadza się do zakwestionowania stanowiska sądu czy do polemiki z jego ustaleniami. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie wystarcza do wniosku o

popelnieniu przez sąd istotnego błędu ustaleń. Zarzut taki powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu sądu w zakresie istotnych ustaleń, czego skarżący skutecznie nie czyni (tak też w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie, z dnia 14.11.2019 r., II AKA 143/19, Legalis; podobnie w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie, z dnia 07.11.2019 r., II AKA 173/19, Legalis). A zatem, zestawiając powyższe postulaty z wywodami apelantów nie można zgodzić się z sugestią, jakoby Sąd Rejonowy poczynił błędne ustalenia faktyczne - w opisanym w skargach apelacyjnych zakresie - które rzekomo miały wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Podobnie ma się rzecz w odniesieniu do podniesionych przez skarżących zarzutów obrazy przepisów postępowania generalnie sprowadzających się do zanegowania oceny materiału dowodowego

przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy, które okazały się niezasadne. Bowiernie przekonanie sądu o wiarygodności określonych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego, a więc mieści się w ramach swobodnej oceny dowodów jedynie wtedy, gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy, stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – argumentowane w uzasadnieniu (zobacz: OSNKW 7-9/1991, poz.41). Pamiętać należy, iż konsekwencją zasady prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.) jest wymóg, aby ustalenia faktyczne, w oparciu o które

następuje orzekanie, były udowodnione, tylko wówczas można przyjąć, że są one prawdziwe, czyli zgodne z rzeczywistością. Zobowiązuje ona organy procesowe do dołożenia – niezależnie od woli stron – maksymalnych starań i wyczerpania wszelkich dostępnych środków poznania prawdy. Organy procesowe w ramach swobodnej oceny dowodów są ustawowo zobligowane do ukształtowania przekonania dopiero na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów ocenianych według zasad prawidłowego rozumowania z pełnym wykorzystaniem dostępnej wiedzy i doświadczenia życiowego (art. 7 k.p.k.). Kodeks nie narzuca żadnych dyrektyw, które nakazywałyby określone ustosunkowanie się do konkretnych dowodów i nie wprowadza różnic co do wartości poszczególnych dowodów. Zasada prawdy materialnej jest adresowana do

wszelkich organów procesowych. W toku prowadzonych czynności uprawnione organy mają obowiązek wnikliwego zbadania i uwzględnienia wszystkich okoliczności zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.). Wyrok musi być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych które go podważają. Pominięcie istotnych dla sprawy okoliczności, mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie w kwestii winy, stanowi oczywistą obrazę przepisu art. 410 k.p.k. Podzielić też należy konsekwentne poglądy orzecznictwa, że przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i jej braku w przypadku innych, pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeżeli zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, rozważeniem okoliczności

przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, pozostaje zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (tak np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11.04.2018 r., IV KK 104/18, opubl. Legalis).

W aspekcie powyższego podniesione przez skarżących zarzuty oraz przytaczane na ich poparcie argumenty są nietrafne i nie mogą prowadzić do zmiany wyroku i skazania oskarżonego, ani też do ponownego przeprowadzenia postępowania.

Analiza podejmowanych przez sąd czynności w toku przeprowadzonego postępowania, jak i analiza dowodów zebranych w niniejszej sprawie oraz rozważań sądu orzekającego, zawartych w pisemnych motywach

rozstrzygnięcia,
doprowadziły sąd
odwoławczy do
przekonania, iż sąd
pierwszej instancji
w pełni zastosował
dyrektywy
przewidziane w art. 7
k.p.k. - samodzielnie
rozstrzygnął
zagadnienia
faktyczne i prawne
oraz wnikliwie ocenił
wszystkie dowody,
wyciągając
następnie logiczne
wnioski według
swego przekonania,
co pozostaje pod
ochroną art. 7 k.p.k.
Zakwestionowanie
ustaleń opartych na
tak podjętej ocenie
dowodów mogłoby
być skuteczne
jedynie w razie
wykazania, że
swoboda w
orzekaniu przeszła w
dowolność, co ma
miejsce wówczas,
gdy wnioski o
wiarygodności
konkretnego
dowodu nie
uwzględniają
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego lub
naruszają reguły
logicznego
rozumowania, o
czym w niniejszej
sprawie mowy być
nie może. Tok
rozumowania sądu
pierwszej instancji
został bowiem
wyczerpująco i
logicznie

przedstawiony w
obszernym
uzasadnieniu
zaskarżonego
orzeczenia, gdzie
jasno podano jakie
fakty i dlaczego
sąd a quo uznał
za udowodnione i
dlaczego
wyjaśnieniom
oskarżonego w ich
kluczowej dla
ustalenia
odpowiedzialności
części odmówił
wiarygodności.

Konieczne jest w tym
miejscu uczynienie
sposstrzeżenia, iż
czyn oskarżonego
miał zostać
popelniony - wedle
skargi oskarżyciela
publicznego - w
okresie od dnia
22 lutego 2012
roku do dnia
09 kwietnia 2017
roku. Istotnie zatem
należało uwzględnić
zmiany, które miały
miejsce w zakresie
dyspozycji normy
prawnej zawartej
w przepisie art.
209 k.k., w tym
mającej miejsce po
dniu 31 maja 2017
roku. Bowiem w
czasie (wskazanym
powyżej), gdy
oskarżony miał
zaniechać
realizowania
wykonywania
zobowiązania
alimentacyjnego
względem

małoletniej córki,
karalne było,
zgodnie z
obowiązującym
wówczas art. 209 §
1 k.k., "uporczywe
uchylanie się od
wykonania
ciążącego na
sprawcy z mocy
ustawy lub
orzeczenia
sądowego
obowiązku opieki
przez nielożenie na
utrzymanie osoby
najbliższej lub innej
osoby, co narażało
ją na niemożność
zaspokojenia
podstawowych
potrzeb życiowych".
A zatem, aby
przypisać
konkretnej osobie
popelnienie tego
czynu, konieczne
było wykazanie nie
tylko, że uporczywie
nie wykonywała
obowiązku opieki
(przez nielożenie na
utrzymanie osoby
uprawnionej), ale
też, że jej
zaniechanie
przyniosło skutek
w postaci narażenia
pokrzywdzonego na
niemożność
zaspokojenia
podstawowych
potrzeb.
Tymczasem, na
skutek nowelizacji
cytowanego
przepisu
dokonanych z dniem
31 maja 2017
r. (wówczas weszła

w życie ustawa
o zmianie ustawy
- Kodeks karny
oraz ustawy o
pomocy osobom
uprawnionym do
alimentów - Dz. U.
2017.952),
przestępstwo
niealimentacji
przyjęło dwojaką
formę. Pierwszy jej
typ polega już
tylko na tym, że
sprawca " uchyla
się od wykonania
obowiązku
alimentacyjnego
określonego co do
wysokości
orzeczeniem
sądowym, ugodą
zawartą przed
sądem albo innym
organem albo inną
umową, jeżeli łączna
wysokość
powstałych wskutek
tego zaległości
stanowi
równowartość co
najmniej 3
świadczeń
okresowych albo
jeżeli opóźnienie
zaległego
świadczenia innego
niż okresowe wynosi
co najmniej 3
miesiące" (art. 209
§ 1 k.k.), zaś
drugi - opisany w
§ 1a wspomnianego
przepisu - to
typ kwalifikowany
dodatkowym
znamieniem
"narażenia osoby
uprawnionej na
niemożność

zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych". Innymi słowy, do dnia 30 maja 2017 roku koniecznym było łącznie spełnienie znamion uchylania się od płacenia alimentów oraz narażenia tym uprawnionego na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, po tej dacie - nawet bez ryzyka niemożności ich zaspokojenia, sprawca długotrwałego wstrzymywania się z płatnościami wypełniał znamiona typu podstawowego występku niealimentacji.

Z uwagi na zmianę brzmienia art. 209 k.k., niewątpliwie obowiązkiem Sądu było przeprowadzenie stosownej analizy przepisów w tym zakresie - obowiązujących uprzednio (w dacie inkryminowanego czynu) i aktualnie (w dacie orzekania) - stosownie do treści art. 4 § 1 k.k. Zgodnie bowiem z treścią tegoż przepisu, jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna, niż w

czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy.

Warunkiem dokonania wyboru właściwej ustawy, spełniającego w/w wymóg, jest zatem przeprowadzenie przez sąd orzekający swoistego testu polegającego na podjęciu rozstrzygnięcia w sprawie, odrębnie na podstawie jednej i drugiej ustawy, a następnie na porównaniu obu rezultatów według kryterium korzystności dla oskarżonego (tak też w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2008 r., V KK 15/08, LEX nr 398529).

Jeżeli porównać brzmienie przepisu art. 209 k.k. w okresie wskazanym w zarzucie oraz w momencie wyrokowania przez Sąd Rejonowy (ale też uwzględnwszy analizę przepisów z punktu widzenia konsekwencji prawnokarnych związanych z

ewentualnym skazaniem), okazuje się zatem, że najbardziej korzystne dla oskarżonego jest zastosowanie przepisów obowiązujących do dnia 30 maja 2017 roku, gdyż samo zachowanie polegające na nieregulowaniu alimentów, bez narażenia na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb, nie wyczerpywało znamion przestępstwa niealimentacji. Natomiast po dniu 30 maja 2017 roku - nawet bez ryzyka niemożności ich zaspokojenia - sprawca długotrwałego wstrzymywania się z płatnościami wypełniał znamiona typu podstawowego występku niealimentacji. Już tylko z tego względu zgodnie z art. 4 § 1 k.k. jako względniejszy należało więc zastosować stan prawny obowiązujący poprzednio do dnia 30 maja 2017 r., wedle którego oskarżonego nie można pociągnąć do

odpowiedzialności karnej z art. 209 § 1 k.k. z uwagi na brak realizacji znamienia skutku oraz niemożność popełnienia w tym przepisie stypizowanego przestępstwa w formie stadialnej karalnego usiłowania, nawet jeśli istniały warunki do przypisania oskarżonemu uporczywego uchylania się od obowiązku opieki przez nielożenie na utrzymanie dziecka. Jedynie bowiem w aktualnym stanie prawnym wciąż aktualizowałyby się odpowiedzialność oskarżonego z art. 209 § 1 k.k. za uchylanie się od obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości w orzeczeniu sądowym i ugodzie sądowej, gdy łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowiła równowartość co najmniej trzech świadczeń okresowych.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że na oskarżonym ciążył obowiązek alimentacyjny wobec córki E.

K., a to że w sposób uporczywy uchylał się on w przypisanym mu okresie od wykonywania tegoż obowiązku wynika z zeznań świadków B. K. i M. C. oraz M. Z. (niewątpliwie tak też ocenił wymowę tych dowodów Sąd I instancji). Depozycje świadków wzajemnie się uzupełniały, były spójne i przekonujące. W swoich relacjach zgodnie potwierdzali, że matka małoletniej E. A. K. żaliła się do nich, że oskarżony nie przekazywał jej alimentów na rzecz córki. Poza tym oskarżony sam podczas rozprawy alimentacyjnej przyznał przed sądem, że nie płacił alimentów na rzecz córki, dlatego, że po śmierci A. K., nie został poinformowany komu ma je przekazywać. W dodatku uznał, że potrzeby wymienionej w pełni zaspokojone zostaną z pieniędzy jakie otrzymywać miała od państwa rodzina zastępcza, do której trafiła jego córka jak i świadczenia wychowawczego

wypłacanego na dziecko w ramach programu 500 + (vide k. 16). Podnieść przy tym należy, iż podsądny posiadał możliwości finansowe, by uiszczać alimenty w okresie ujętym w zarzucie, wszak do marca 2017 roku – jak sam przekazał - pracował jako mechanik w firmie (...) osiągając wynagrodzenie w wysokości 1500 złotych, w dodatku mieszkał u rodziców i nie miał żadnych zobowiązań. Tym samym nie mogło budzić wątpliwości, że bierna postawa oskarżonego wyrażająca się kompletnym zaniechaniem łożenia na utrzymanie córki, z którą w zasadzie też nie utrzymywał żadnych kontaktów, stanowiła uzewnętrznienie jego złej woli i lekceważenia ciążącego na nim ustawowego obowiązku alimentacyjnego. Stąd jak najbardziej prawidłowo ustalonym zostało, że oskarżony uchylał się od wynikającego z ustawy obowiązku łożenia na utrzymanie córki E.

K. Niemniej jednak faktem jest również, że oskarżony nie regulując alimentów w zarzucanym mu aktem oskarżenia okresie nie naraził córki na niemożność zaspokojenia jej podstawowych potrzeb życiowych.

Zeznania świadka B. K. wskazywały wszak, że w okresie od dnia 22 lutego 2012 roku do dnia 09 kwietnia 2017 roku zaspokajała ona wszelkie (nie tylko te podstawowe) potrzeby córki oskarżonego E. K., która to pozostawała pod jej opieką. W tym okresie wymieniona pracowała zarobkowo jako adiunkt na Uniwersytecie w K. osiągając stałe wynagrodzenie w wysokości 4000 złotych oraz prowadziła własną działalność gospodarczą w zakresie psychoedukacji i szkoleń uzyskując regularny dochód w wysokości 10 000 złotych. Z racji osiągania tak wysokich dochodów stać ją było zatem - jak sama podkreślała - nie

tylko na zapewnienie utrzymania dziewczynce ale również na regularne organizowanie jej wakacji jak i opłacanie dodatkowych zajęć plastycznych oraz językowych. W takim stanie rzeczy nie można więc stwierdzić, aby z powodu niewywiązywania się przez oskarżonego z obowiązku alimentacyjnego względem córki jej podstawowe potrzeby życiowe ucierpiały w jakikolwiek sposób, lub ich zaspokojenie było zagrożone. Bowiem w realiach przedmiotowej sprawy zważyć należy, iż stan zagrożenia wywołany niepłaceniem alimentów został usunięty poprzez fakt, że potrzeby uprawnionego dziecka zaspokajała ciotka córki oskarżonego, przy czym, niewątpliwie nie czyniła tego z uszczerbkiem dla swego zdrowia lub własnych potrzeb. Wszak jak zostało wykazane powyżej, z zeznań B. K. nie wynikało wcale, że w okresie od dnia

22 lutego 2012 roku do dnia 09 kwietnia 2017 roku istniało kiedykolwiek rzeczywiste ryzyko, że podstawowe potrzeby życiowe małoletniej E. K. mogłyby zostać niezaspokojone, a tylko wtedy z niewywiązywaniem się przez oskarżonego z obowiązku alimentacyjnego można byłoby łączyć skutek w postaci narażenia na niemożność zaspokojenia tych potrzeb, które musi być przecież konkretnym, choć niekoniecznie bezpośrednim (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2014 r., III KK 388/14, Legalis). A zatem, gdyby zapewnienie potrzeb odbyło się kosztem jej znacznego wysiłku, to należałoby uznać, że faktycznie wystąpił stan „narażenia” na ich niezaspokojenie. Istniałoby bowiem wówczas prawdopodobieństwo, że do zapewniania podstawowych potrzeb uprawnionego w rzeczywistości by nie doszło (zob. uchwałę Sądu Najwyższego

z dnia 9 czerwca 1976 r., VI KZP 13/75, Legalis). Ten znaczny wysiłek musi być jednak wykazany. Jeśli natomiast zostanie stwierdzone, że nawet mimo braku tych znacznych, dodatkowych wysiłków podstawowe potrzeby uprawnionego i tak zostałyby zaspokojone, nie ma mowy o narażeniu na niezaspokojenie podstawowych potrzeb (zob. J. Lachowski (w:) Kodeks karny. Komentarz, red. V. Konarska-Wrzošek, WKP 2018, t. 7). Kiedy więc osoba uprawniona pozostaje pod pieczę osoby, która bez większego trudu i wysiłku, systematycznie łożyła na utrzymanie małoletniej pokrzywdzonej, to nie mogło być mowy o spełnieniu kryterium „narażenia na niebezpieczeństwo”. To niebezpieczeństwo w tym konkretnym przypadku nigdy nie stało się bowiem aktualne. Jednocześnie oskarżony nie mógłby odpowiadać

za zmierzanie do takiego stanu rzeczy, kiedy skutek w postaci narażenia pokrzywdzonego na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych nie zaistniał, bowiem nie mógł zaistnieć, gdyż inna osoba w pełni bez większego wysiłku zapewniła ich zaspokojenie, czyli za usiłowanie nieudolne. Na gruncie art. 13 § 2 k.k. prawnie relewantne jest, czy sprawca nie uświadamia sobie, że dokonanie jest niemożliwe ze względu na brak przedmiotu nadającego się do popełnienia na nim czynu zabronionego lub ze względu na użycie środka nie nadającego się do popełnienia czynu zabronionego.

Tymczasem oskarżony nie mógł pozostawać w błędzie co do przedmiotu czynności wykonawczej, skoro orientował się, że jest zobowiązany z mocy ustawy do alimentacji względem córki, co więcej wiedział, w jakiej wysokości alimenty ma płacić.

Z oczywistych
względów nie mogło
być również mowy
o błędzie co do
środka. Natomiast
usiłowanie
nieudolne ze
względu na użycie
niewłaściwego
sposobu było i
jest na gruncie
art. 13 § 2 k.k.
bezkarne, choć
wartym
odnotowania jest,
że musiał przecież
oskarżony zdawać
sobie również
sprawę, że nie płacąc
alimentów w kwocie
od niego wymaganej
potencjalnie może
narazić córkę na
niemożność
zaspokojenia
podstawowych
potrzeb życiowych.
Realizacja znamion
usiłowania
nieudolnego, które
– decyzją
ustawodawcy –
zawężone zostało
wyłącznie do błędu
sprawcy, który to
błąd dotyczy środka,
jakim sprawca się
posługuje, lub
przedmiotu
nadającego się do
popelnienia na nim
czynu zabronionego,
w tym przypadku nie
może więc nastąpić.
Tym samym doszło
do dekompletacji
znamion
przestępstwa
stypizowanego w
art. 209 § 1

k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30 maja 2017 r., a więc w czasie, w którym wedle oskarżyciela publicznego oskarżony miał popełnić przestępstwo niealimentacji w typie kwalifikowanym określone w aktualnym stanie prawnym w art. 209 § 1a k.k., a zatem również znamienne skutkiem narażenia uprawnionego do alimentacji na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych.

Uwzględniając zatem niniejsze okoliczności uznać należało, że zachowanie oskarżonego nie wypełniało kompletu znamion przepisu art. 209 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 maja 2017 roku oraz, że samo nieregulowanie alimentów, bez narażenia na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb, nie wyczerpywało znamion niniejszego przestępstwa (por. wyrok Sądu

<p>Najwyższego z dnia 29 maja 2012 roku, II KK 106/12, Legalis nr 492192; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2014 roku, III KK 388/14, Legalis nr 1180446).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i skazanie oskarżonego M. L. za zarzucany mu czyn tudzież jego uchylenie i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>W efekcie wszechstronnej i wnikliwej analizy, jak również kompleksowej oceny całokształtu okoliczności sprawy prawidłowo ustalonym zostało, że oskarżony we względniejszym dla niego stanie prawnym nie zrealizował kompletu znamion</p>		

przestępstwa niealimentacji.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Utrzymanie w mocy wszystkich rozstrzygnięć zawartych w wyroku Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 14 września 2021 roku w sprawie II K 1108/20.		
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy		
Wyrok jest słuszny i sprawiedliwy, zaś apelacje		

pełnomocnika
oskarżycielki
posiłkowej oraz
prokuratora
bezzasadne. Sąd I
instancji
przeprowadził w
przedmiotowej
sprawie
postępowanie
dowodowe w sposób
wszechstronny i
wyczerpujący, a
następnie
zgromadzony
materiał dowodowy
poddął rzetelnej,
skrupulatnej
analizie i na tej
podstawie
wyprowadził
całkowicie słuszne
wnioski w zakresie
niemożności
przypisania
oskarżonemu
sprawstwa
inkryminowanego
mu czynu.
Przedmiotem
rozważań
zaprezentowanych
przez Sąd Rejonowy
w pisemnym
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku były nie
tylko dowody
obciążające
oskarżonego, ale i
dowody przeciwne,
zostały one ocenione
w zgodzie z
zasadami logicznego
rozumowania,
wskazaniami wiedzy
i doświadczenia
życiowego.

1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięzłe o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylecia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylecia i			

umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
2	Na podstawie art. z art. 636 § 1 kpk, 618 § 1 pkt 11 kpk w zw. z art. 634 kpk Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu oskarżonego M. L.		

	<p>kwotę 516,60 złotych – adwokata M. B. tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym z urzędu, a wysokość tej należności ustalono w oparciu o przepisy § 17 ust. 1 pkt 4, § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U.z 2019 r., poz. 18).</p>	
3	<p>Na podstawie art. z art. 636 § 1 kpk i art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z póź. zm.) oraz § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz.U. 2013.663 j.t.) Sąd Odwoławczy</p>	

	zasądził od oskarżycielki posiłkowej B. K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 złotych tytułem opłaty za postępowanie odwoławcze oraz kwotę 10 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.	
4	Zgodnie z treścią art. 636 § 1 k.p.k. i art. 9 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r., Nr 49 poz. 223 ze zm.) w związku z nieuwzględnieniem środka odwoławczego wniesionego przez oskarżyciela publicznego, Sąd Odwoławczy wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym obciążył Skarb Państwa.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1

Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej B. K..	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 14 września 2021 roku w sprawie II K 1108/20	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. zaskarżenia	Granice	
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot apelację	wnoszący Prokurator Prokuratury Rejonowej w Radomsku.	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 14 września 2021 roku w sprawie II K 1108/20.	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana